

maa siges at være berhyggede i den offentlige Mening. Naar den ærede Ordfører dernæst, for at gjendrive denne Betragtning, sagde, at det vilde være urimeligt, om man vilde stille den, der var frifunden for videre Tiltale, stærkere end den, der var bleven dømt, er der dog for mig en Betragtning, som kan gjøre, at denne Anomali ikke bliver saa urimelig, som den ærede Ordfører meente, og det er nemlig den, at det store Fleertal af dem, der ere frifundne for videre Tiltale, vistnok med fuldkommen Sikkerhed kan siges at være Personer, om hvilke Alle have den moraliske Overbeviisning, at de have gjort sig skyldige i Forbrydelsen. Den Omstændighed, at de have forstaaet ved vedholdende og haardnakkethed Benaegtelse at undgaae Domfældelse, er endnu ikke noget Beviis for deres Uskyld, men tværtimod et Beviis for Noget, der gaaer i modsat Retning, nemlig for, at den Paagjældende trods den Handling, hvori han af Alle ansees for at have gjort sig skyldig, dog har bevaret det samme Sind. Hovedgrunden, hvorfor jeg nærer nogen Betænkelighed ved denne Bestemmelse, er imidlertid den, at det ikke er mig klart, om man ikke derved kommer til at streife ind paa Grundlovens Gebeet, og jeg skal derfor meget anbefale Thinget at vedtage det af mig under Nr. 1 stillede Underændringsforslag. — Mit Ændringsforslag under Nr. 3 til § 3 gaaer ud paa at fremhæve som et af de Momenter, der nødvendigviis bør tages i Betragtning, Hensynet til, om den Paagjældende har gjort, hvad han kunde, ligeoverfor den Private, for at føre Alt tilbage til, hvad det var, før han begik sin Forbrydelse. Jeg lægger ikke Vægt paa, om det paalægges Ansøgeren at tilveiebringe Beviis for, at dette er skeet, eller om Driggheden skal gjøre det, men jeg lægger Vægt paa, at det i selve Lovens udtalelse som et af de Momenter, der væsentlig bliver at tage i Betragtning; iøvrigt vil jeg indrømme, at Sagen forholdes sig anderledes i Henseende til Omkostninger end i Henseende til Erstatning.

Naar der i det Hele taget er gjort opmærksom paa, at man ikke behøvede at optage saadanne Bestemmelser i Loven, da det stod i Regjeringens Magt at tage de forskjellige Hensyn, maa jeg fra en vis Side betragtet anerkende,

at Repræsentationen vil give Administrationen en saadan udvidet Fuldmagt, men jeg kan dog kun sige, at det i Forhold som dette vil være Administrationen kjær at have nogenledes betegnet, ja endog lidt snevert betegnet, de Grændser, indenfor hvilke den har at bevæge sig. Efter de Udtalelser, den ærede sidste Taler fremsførte, har jeg ingen Tvivl om, at Udvalget vil kunne gaae ind paa mit Ændringsforslag under Nr. 3, da jeg har erklæret mig villig til at gaae ind paa en Modification deraf i den af Taleren antydede Retning. — Naar Udvalgets ærede Ordfører med Hensyn til det Betimelige i her at optage en Bestemmelse, som hævdede Virkningen af Frifindelse for videre Tiltale eller gjorde denne Betegnelse bethydningsløs, har fremhævet, at det ikke er sandsynligt, at den Omordning af Retspleien, hvortil jeg under første Behandling har hentydet, var saa nær forestaaende, skal jeg dog, uden at gaae tilbage til Forhandlingerne igaar, sige, at jeg ikke troer, mine Udtalelser i denne Retning kunne have opvakt nogen Frygt for, at denne Reform vil blive udsat længere end netop i den Tid, der vil bevirkes ved, at den ikke er forelagt i denne Session. Det er meget muligt, at den kan fremkomme i næste Session, ja jeg vilde end ikke ansee det for rigtigt, om den tral længere ud; men i alt Fald er der, naar det ærede Medlem ellers kunde gaae ind paa min Opfattelse, at det er urigtigt at vedtage en saadan Bestemmelse her, Intet i mine Udtalelser, som skulde kunne lede til den Betragtning, at Reformen skulde skydes ud i en fjern Fremtid. Jeg maa endnu bemærke, at jeg, efter den Praxis, som nu følges ved vore overordnede Domstole, troer, at de Tilfælde, hvori der finder Frifindelse for videre Tiltale Sted, ere i meget stærkt Aftagende. Jeg maa altsaa anbefale Thinget ikke i denne Lov at træffe Bestemmelser om Virkningen af Frifindelse for videre Tiltale, eller med andre Ord, jeg skal anbefale, at man stemmer for mit Underændringsforslag under Nr. 1.

Rettelser.

Sp. 1084, Lin. 10 f. n.: „§§ 159 og 160“ 1: „§§ 159 til 161“